

RELATORIA

JORNADA SECTORIAL

**SOBRE LES ARTS
DE CARRER**

**CENTRE D'ART TECLA SALA,
L'HOSPITALET DE LLOBREGAT**

DIMECRES 20 DE NOVEMBRE DE 2019

ARTSDECARRER.CAT

ORGANITZADA PER:

AMB A COL·LABORACIÓ DE:

TeclaSala

Ajuntament de L'Hospitalet

AMB EL SUPORT DE:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

ASSOCIACIÓ PLATAFORMA ARTS DE CARRER

L'Associació Plataforma d'Arts de Carrer neix per agrupar sota un mateix sostre els festivals, fires i mostres que tenen les arts de carrer com a principal eix conductor de la seva programació.

ELS FINS DE L'ASSOCIACIÓ SÓN:

- **Donar visibilitat i comunicar** l'activitat escènica al carrer que es fa a Catalunya, tant dels membres associats i els seus corresponents esdeveniments com també la d'altres membres, entitats, o companyies o institucions vinculades a les arts de carrer.
- **Fomentar acords de mobilitat o coproducció de les arts de carrer** entre els diversos esdeveniments que conformen l'associació. Proposar espais de trobada per a que es donin aquestes condicions favorables a la col·laboració entre esdeveniments.
- **Realitzar una interlocució constant amb les administracions públiques** per protegir i dignificar la totalitat del sector de les arts de carrer.
- **Donar visibilitat als valors socials de les arts de carrer**, com ara la democratització cultural, la cohesió social o l'esperit crític entre la ciutadania.
- **Explicar la diversitat de formats i disciplines que contenen les arts de carrer**, evitant reduccionismes i ensenyant-ne la seva amalgama artística i formal.
- **Acostar les arts de carrer a nous públics** a través de la comunicació, els tallers o qualsevol altra acció pertinent.
- **Realitzar estudis sectorials, publicacions, jornades o congressos vinculats a la dedicació professional de les arts de carrer**, el seu impacte econòmic o social o les característiques i volums del seu públic. Fomentar espais de reflexió entorn les arts de carrer.
- **Fomentar el vincle amb altres associacions escèniques i professionals de Catalunya**, de la resta de l'estat o també a nivell internacional. Analitzar i reproduir, en la mesura del possible, accions d'èxit d'altres contextos i realitats.

JORNADA SECTORIAL

**SOBRE LES ARTS
DE CARRER**

RELATOR - ORIOL PUIG TAULÉ

PÀG. 5

BENVINGUDA

PÀG. 6

**PER QUÈ LES ARTS DE CARRER SÓN IMPORTANTS
PER A LA MEVA CIUTAT?**

PÀG. 7

**PAUSA / PRESENTACIÓ DELS RESULTATS DEL
SUPORT A LA CREACIÓ 2018**

PÀG. 15

EL MERCAT, UN TOPALL CREATIU?

PÀG. 16

RELATOR: ORIOL PUIG TAULÉ

(Sabadell, 1980) és llicenciat en Història de l'Art i té un Màster en Estudis Teatral. Fa més de quinze anys que es dedica a escriure i reflexionar sobre les arts escèniques, tasca que desenvolupa en mitjans acadèmics (Assaig de Teatre, Estudis Escènics) o de tipus cultural (Barcelona Metròpolis, Serra d'Or, Entreacte). Actualment és el coordinador de la secció d'arts escèniques de Núvol, el digital de cultura, on fa un seguiment de la cartellera teatral barcelonina i dels principals festivals de Catalunya. També realitza nombroses xerrades i col·loquis, així com format part del jurat de diversos premis i certàmens teatrals.

10:00H

BENVINGUDA

Xavier Campón, President de l'Associació Plataforma Arts de Carrer, va ser l'encarregat de donar la benvinguda a tots els assistents. Fundada fa cinc anys, 26 festivals. Visibilitzar les arts de carrer.

A continuació va pronunciar unes paraules **Toni Cabré**, subdirector general de Promoció Cultural. En primer lloc va disculpar l'absència de la consellera de Cultura, Mariàngela Vilallonga, que no va poder assistir a les jornades. Cabré va reivindicar el carrer com l'espai de tots, proper i compartit. El carrer és el lloc on conflueixen la majoria de serveis públics. Portar les arts al carrer, per tant, és declarar que les arts són de tots, properes i compartides. O com deia Jean Vilar, creador del Festival d'Avinyó, "un servei públic". Els objectius d'aquesta jornada sectorial són reforçar els valors de les arts de carrer, establir complicitats entre institucions, artistes, programadors i empreses. Toni Cabré va agrair la presència de tots els assistents, i molt especialment la dels representants dels ajuntaments presents a la sala.

David Quirós, regidor de cultura de L'Hospitalet, va ser el següent en pronunciar unes paraules. Va excusar l'absència de Núria Marín, alcaldessa de L'Hospitalet de Llobregat, a qui van convocar aquell dia a una comissió bilateral amb la Generalitat. Quirós va dir que la ciutat de L'Hospitalet ha fet una aposta molt seriosa per la cultura, que consideren una eina de transformació social, política i econòmica. El regidor va destacar la creació de nous públics que ha aconseguit el festival Per Amor a l'Hart, que ja porta 15 edicions, així com les Festes de primavera o la programació d'estiu que organitza L'Hospitalet de Llobregat.

10:15 H

PER QUÈ LES ARTS DE CARRER SÓN IMPORTANTS PER A LA MEVA CIUTAT?

La primera taula rodona va estar moderada per **Oriol Martí**, actual Director de Cultura de l'Ajuntament de Tàrraga, codirector del Màster de Creació en Arts de Carrer de la Universitat de Lleida i FiraTàrraga. Martí va ser coordinador i adjunt a la gerència, gerent i director executiu de FiraTàrraga durant quinze anys (2004-2018). També és un gran aficionat al bàsquet.

Aquestes van ser les seves primeres paraules: “Em fa una especial il·lusió estar aquí: aixeco el cap i veig la família de la Plataforma d'Arts de Carrer. I també veig la **Laura Bové** i la **Nèlida Falcó**, que van apostar les dues per la Plataforma des del Departament de Cultura quan estàvem començant”. I a continuació va voler recalcar que no ens trobàvem davant un miratge, ja que durant una hora i mitja sis representants polítics parlarien sobre arts de carrer.

Els ponents de la taula rodona van ser: **Josep Berga Vayreda** (alcalde i Regidor de Cultura de l'Ajuntament d'Olot: Sismògraf / Lluèrnia / Circ A La Plaça); **Judit Busquets Casanovas** (primera Tinent d'alcalde d'Esterri d'Àneu: Festival Esbaiola't); **Xavier Lozano Victori** (segon Tinent d'alcalde i Regidor de Cultura, Joventut, Participació Ciutadana i Mitjans de Comunicació de l'Ajuntament de Torelló: Festus); **Inés Martí Herrero** (regidora d'Ensenyament i Cultura de l'Ajuntament d'Ampostà: festicAM, Festival Internacional de Teatre i Circ d'Ampostà), **Núria Parlon Gil** (alcaldessa de Santa Coloma de Gramenet: Passatge Insòlit); i **Carles Ruiz Novella** (alcalde de Viladecans: Festival al Carrer).

Oriol Martí va introduir el debat parlant de democràcia cultural. Normalment, quan pensem en l'accés de la població a la cultura, en primer lloc pensem en les biblioteques públiques i, en segon lloc, en les arts de carrer. Martí va parlar de la cohesió social i el foment de l'esperit crític, objectius que s'aconsegueixen mitjançant l'acció artística. També va anunciar que es parlaria de l'espai públic com a context d'expressió política i creativa. Això també implica els elements negatius de les arts de carrer, com poden ser els costos de producció, els permisos necessaris, les queixes dels veïns o el soroll que poden provocar.

Martí va parlar de dades (segons els pressupostos de la Generalitat del 2017), afirmant que els ajuntaments són els màxims inversors en cultura de totes les nostres administracions: la inversió total és de 525 milions d'euros en cultura. Darrere dels ajuntaments, hi trobem el Departament de Cultura, amb 278 milions d'euros, una mica més de la meitat. Després venen les diputacions provincials, amb 102 milions d'euros. A continuació, els consells comarcals, amb 6,6 milions. I, finalment, l'Estat aporta 19 milions d'euros en forma d'ajuts i plans de mobilitat autonòmica. Paradoxalment, les competències de cultura de l'Estat estan transferides no als municipis, sinó a les institucions autonòmiques. No obstant, històricament els ajuntaments han assumit algunes competències. Martí va defensar el paper de les institucions municipals en la defensa i promoció de la cultura, ja que sense la seva acció moltes de les iniciatives al voltant de les arts de carrer no tindrien lloc.

“Quan parlem d'inversió cultural, un terç de la despesa està destinat a promoció cultural: teixit associatiu, ciutadania articulada, associacions, entitats...”. Martí va defensar la fortalesa i importància del teixit associatiu de Catalunya. “Si analitzem la inversió municipal cultural, la ràtio per habitant, no són els municipis més grans els que inverteixen més per habitant, així com tampoc són els més petits els que inverteixen menys. Els municipis que tenen entre 5.000 i 20.000 habitants són els que inverteixen més, mentre els que tenen entre 20.000 i 50.000 habitants són els que gasten menys.

“Les àrees de cultura dels ajuntaments catalans estan poc burocratitzades”, va continuar. Segons Martí, l'ordre jeràrquic sempre acostuma a ser el mateix de major a menor importància: promoció, acció cultural, despesa en biblioteques, museus, serveis generals i, en últim lloc, arqueologia i patrimoni.

Martí va anunciar que la taula rodona giraria al voltant de dues grans preguntes:

1. Són les arts de carrer una eina de construcció de ciutadania? (“Espero que digueu que sí”, va afegir amb un somriure).
2. Quins són els principals vincles que es teixeixen entre el fet cultural i la construcció de ciutadania? O dit d'una altra manera: Com convenceríeu a un ciutadà que es queixa dient que el vostre ajuntament es gasta molt en cultura?

Inés Martí va ser la primera en intervenir: “Moltes vegades la ciutadania pregunta per què gastem tant en cultura, quan podríem fer un altre pavelló esportiu. Amposta és una ciutat esportiva, per tant m'he sentit molt identificada amb aquesta qüestió”. La regidora defensa que invertir en cultura és invertir en futur, i això costa moltíssim d'explicar. “Molta gent no entén que un espectacle valgui quatre o cinc mil euros: hem de picar molta pedra”. L'ampostina creu que la feina dels ajuntaments és anar fent, pas a pas, i continuar lluitant. “El cas d'Amposta és força atípic, perquè el regidor d'Hisenda ens deixa gastar el que volem”, va afegir.

Xavier Lozano afirma, en canvi, que a ell li diuen que hauria d'invertir més en cultura. “A Torelló tenim un gran teixit i dinamisme, ens reclamen més suport a les accions culturals i a les entitats. El nostre repte és com augmentem el pressupost destinat a cultura”. Lozano defensa la cultura com a eina de cohesió, ja que ens fa a tots plegats més humans. “Només cal

veure en quins models de societat la cultura és reprimida o vetada, per veure el potencial que té”. “Fins que no te la treuen no t’adones de la importància que té”.

Judit Busquets, representant d’un poble amb 756 habitants, va ser clara: “Un dels avantatges que tenim és a Esterri és que no ens cal convèncer la ciutadania. L’Esbaiola’t és un motor econòmic pel mes de juliol, quan no tenim una màxima afluència de gent com a la resta de l’any”. El festival és molt important, a nivell social, ja que és de les poques programacions estables que existeix al Pallars Sobirà. Busquets defensa que l’Esbaiola’t fa créixer el poble com a societat. “Un exemple clar: la xarxa de voluntaris, aquest últim any han sigut 50 joves. És una clara mostra de com la participació ciutadana promou els valors de cohesió social. L’ajuntament d’Esterri té una despesa de cultura del 25% del pressupost general, molt més alta del que és habitual a qualsevol ajuntament. Tant l’anterior govern (quan va néixer l’Esbaiola’t) com l’actual (des de juny) aposta per la cultura. Busquets també remarca que el festival és un impuls per al desenvolupament econòmic d’Esterri d’Àneu, un poble que principalment viu del turisme.

Josep Berga va iniciar la seva intervenció amb aquestes paraules: “Tothom, quan veu un CAP o una escola, pensa que és per a ell. Però molta gent, quan passa davant d’un teatre i veu la programació, pensa que allò no va per a ells”. L’alcalde d’Olot afirma que de vegades ens hem d’amagar en els impactes paral·lels (turisme, impacte econòmic, etcètera), quan a ningú se li acudiria defensar el valor públic de la salut parlant de la indústria farmacèutica o del número de metges que tenen feina. Berga va parlar de transformació social, i de l’eina pedagògica que representa la cultura. També va citar l’assaig *La utilitat de l’inútil*, de l’escriptor italià Nuccio Urdine. “És molt més fàcil explicar la utilitat d’un martell que la d’un poema”. La cultura potencia la tolerància, el respecte, la no discriminació i la igualtat. Berga defensa que les arts transmeten aquests valors i, principalment, el pensament crític, així com les emocions i els aprenentatges. “No és el mateix llegir un llibre sobre el nazisme o veure *La llista de Schindler*”. El carrer, a diferència del teatre, ens permet portar les arts a tothom. Moltes persones que probablement no entrarien al teatre s’aturaran un moment a veure aquella representació que té lloc a un carrer o una plaça.

Carles Ruiz, alcalde de Viladecans, va parlar de la identificació dels ciutadans amb la seva ciutat. “Tot el que fem té a veure amb la ciutadania. Quan vam impulsar el Festival Al Carrer volíem que la població tingués elements d’identificació i orgull amb Viladecans. La cultura té molta expressivitat, ajuda a comprendre com funciona el món. I a més, ho pot transmetre d’una manera molt senzilla, a través de les emocions”. L’alcalde explica que van crear un festival de carrer perquè no tenien teatre. “Ara tenim el projecte de fer un museu sobre els carrers de la ciutat”. Ruiz també destaca la feina que realitza el voluntariat al Festival al Carrer, sobretot gent jove que crea noves xarxes de complicitats amb la ciutat i la cultura.

Núria Parlon, alcaldessa de Santa Coloma de Gramenet, defensa la importància del treball a les escoles per garantir l’accés a la cultura. “Les mostres d’arts escèniques que s’organitzen tenen una alta participació i apropen les famílies a la cultura”. Parlon també parla de la motivació vers la creació cultural que es fa a la ciutat, el talent local de Santa Coloma. Un dels objectius

del seu ajuntament és fer una ciutadania més crítica, compromesa i resilient. “Quan parlem de valors a l’hora de construir ciutat, la cultura és un valor en si mateixa. Els programadors que us trobeu aquí sou els millors portaveus d’això”. Santa Coloma de Gramenet té 120.000 habitants, i una de les rendes per càpita més baixes de Catalunya. Tot i això, Parlon destaca el capital humà i social de la ciutat, en forma de les nombroses associacions de veïns de la població. “Els ciutadans cada cop valoren millor la nostra programació cultural”. L’alcaldessa també destaca la feina que fa l’Ajuntament amb la política de preus, diversificant els descomptes i les reduccions als diferents col·lectius de la societat.

Oriol Martí va tornar a intervenir, explicant una metàfora provinent d’un relat de David Foster Wallace sobre la presa de consciència del lloc on habitem. “Hi ha dos peixos veterans, i un li diu a l’altre: Que bona està l’aigua, avui està perfecta’. Passen pel seu costat dos joves peixos, i un li pregunta a l’altre: ‘Què és l’aigua?’.

Martí defensa que l’espai públic no és un contenidor asèptic, sinó la seva antítesi. “Ara passa un avió, ara un nen plora, ara un gos borda, ara algú marxa...”. L’espai públic té una agència, i les agències són problemàtiques. “Actualment és més fàcil l’expressió política a l’espai públic que l’expressió artística”, afirma. Martí va dir, als integrants de la taula rodona: “Sou la primera i l’última façana de la institució per la ciutadania”. I va introduir la següent pregunta: com viu tot allò que necessiten les arts de carrer pel que fa a garanties, seguretat, mesures acústiques, impacte ecològic...? Els costos per a la ciutat que suposa allotjar els festivals d’arts de carrer, en definitiva.

L’alcalde d’Olot va declarar que l’espai públic no està dissenyat per realitzar-hi activitats artístiques, i que això és quelcom que cal canviar des de moltes àrees de l’ajuntament. “Es requereix molta planificació. No estàs reproduint les condicions d’un teatre o un auditori, sinó que hi ha totes les externalitats que pots controlar i no”. A ningú se li acudiria programar un quartet de corda en un carrer transitat, per exemple. A Olot, el programador musical no programa només a un lloc, així com la **Tena Busquets** programa tot el teatre que passa a la ciutat, sigui al teatre o sigui al carrer.

Judit Busquets, d’Esterri d’Àneu, diu que els problemes principals als pobles petits són sempre al voltant de les infraestructures i els mitjans. “Això us ho podria explicar millor la companyia de comedians La Baldufa, que organitzen l’Esbaiola’t amb nosaltres”. En els pobles petits, cal molta planificació per a posar una grada per a 500 espectadors, per tallar el trànsit o habilitar més zones d’aparcament. Esterri té l’entorn ideal, i la companyia La Baldufa ajuda molt a que el festival sigui possible, segons Busquets.

“Hem malacostumat molt a la gent”, diu Carles Ruiz. “Ningú escombra i repinta casa seva a cada moment, en canvi al carrer ens ho reclamen”. L’alcalde de Viladecans afirma que el sentit d’espai públic com a espai de trobada s’està perdent una mica, amb la privatització de l’espai (terrasses de bar, etcètera). “Cal una reflexió sobre el paper de l’espai públic”. “Hem d’aconseguir que la gent sigui més tolerant amb el soroll que fa concert festa major o el Festival Al Carrer. Hem de fer que els ciutadans s’identifiquin més amb allò que fem. L’espai de trobada ha de ser el carrer”. Ruiz destaca el programa que realitza Viladecans “Parcs plens de plans”.

Oriol Martí va voler intervenir per relatar una anècdota sobre la tolerància i la netedat. Va explicar que un alcalde dels anys 80, que tenia una mirada molt romàntica i mediterrània de l'espai públic, va prohibir a la brigada de la neteja que escombrés els carrers en dos moments de l'any: després del Carnestoltes i, a la tardor, quan cauen les fulles dels plataners. L'alcalde va introduir la mirada emocional al relat, ja que molts nens d'aquesta ciutat recorden aixafar les fulles o tirar-s'hi a sobre. Carles Ruiz va intervenir, veloç: "A Viladecans tampoc escombrem les fulles dels arbres. És la nostra neu".

A continuació, Martí va introduir el següent tema de debat: els festivals d'arts de carrer acostumen a tenir lloc als nuclis antics, però a les ciutats petites i mitjanes aquests nuclis estan envellint molt ràpidament.

Xavier Lozano, va explicar que el Festus ja va per la 23a edició, per tant és molt conegut pels ciutadans. Destaca que el casc antic de Torelló està força restringit al trànsit, cosa que facilita la convivència amb el festival. "El que origina més molèsties als veïns són les activitats més nocturnes: la festa major, el carnaval, les terrasses de bars...". El comerç local, en canvi, veu el festival com una oportunitat per dinamitzar el poble. La gent assumeix les molèsties que pugui ocasionar el festival.

Oriol Martí va aprofitar per fer una crida als programadors: "Fer arts de carrer a les vostres ciutats no és problemàtic". "La Júlia Farrero (guanyadora del Suport a la Creació 2018 de l'Associació Plataforma d'Arts de Carrer) hauria de tenir 300 bolos a l'any. El problema és que no hi són ara, els programadors". Xavier Lozano va afegir que els problemes logístics existeixen i no suposen cap problema, tot al contrari: serveixen per aprendre dels errors.

Núria Parlon: "Darrerament els carrers i places s'han millorat per facilitar-ne un ús més democràtic. A Santa Coloma de Gramenet l'espai públic és un espai vital: organitzem moltes activitats, i els cicles festius tenen lloc en un 80% al carrer". L'alcaldesa afirma que actualment hi ha certa obsessió per la seguretat pública, així com per intentar que l'espai públic sigui neutre, cosa que considera un error. Va parlar del grup de teatre Bigote de Gato (de Villa El Salvador, un municipi de Perú agermanat amb Santa Coloma): la companyia va ocupar un espai problemàtic de la ciutat per fer-hi teatre, i es va apropar a les escoles. Parlon defensa que els ajuntaments han d'organitzar activitats a tots els barris de les ciutats, no només al centre. "Volem entorns segurs, democràtics i participatius".

Inés Martí: "A Amposta la seguretat ha sigut el problema més gran". La regidora remarca que és molt important que hi hagi una bona coordinació entre guàrdia urbana i mossos d'esquadra, i explica que el festicAM fa uns anys que intenta guanyar espais de la ciutat, no fer-ho tot al centre. "Això ho agraeixen els veïns, i el comerç també". Martí creu que en general cada vegada som menys tolerants en moltíssimes coses. "Volem que es facin coses, però no davant de casa nostra". Va citar un article de Francesco Tolucci, que defensa que les ciutats haurien d'estar adaptades pels nens, que són qui estan més al carrer. No té cap sentit que hi hagi un senyal on posi "Prohibit jugar a pilota". Si de cas hauria de dir "Juga bé a pilota".

Això va fer pensar a Oriol Martí en una acció performàtica d'Albert Gusi, que consistia en deixar solta una pilota gegant per la ciutat. Aquesta peça activava la clivella generacional, de gènere i la dicotomia entre món urbà i món rural. Totes estan relacionades amb la idea del dret a la ciutat. Martí va aprofitar per llançar l'última pregunta als ponents: "Sé que esteu lligats als mandats, però com veieu el futur dels festivals culturals als vostres municipis? Quins són els reptes assolibles i quins ens estan sobrepasant?".

Carles Ruiz va començar citant un alcalde que sempre deia "Si mis técnicos no me engañan...". Per el batlle de Viladecans, la producció és l'element principal. Hi ha moltes dificultats per trobar la capacitat de generar producció. "En un país mediterrani com el nostre, existeix un mercat potencial molt important, però s'ha d'impulsar una certa estratègia per generar més projectes". És a dir: més promoció, més activitats. "Pel que fa al suport públic: no hem de considerar les arts de carrer com la tercera divisió de la cultura". "Quantes companyies d'arts de carrer estan treballant en circuits per tot el món?". Ruiz defensa que els ajuntaments han de fer una aposta decidida per aquest tipus d'activitats, i que encara que no tothom pot ser elit, és possible millorar molt més la situació del tal com està actualment.

L'alcalde d'Olot opina que les arts de carrer aniran a més, al nostre país. "No cal que aparegui un nou festival, sinó que qualsevol festival pot incloure activitats al carrer. Les generacions joves cada cop ho tenen més interioritzat". La creació porta un element intrínsec d'innovació, segons Berga. "Els serveis d'educació o sanitat han de ser iguals per a tothom, a ciutats o pobles. Amb la cultura hauria de passar el mateix. No hem de copiar el que fan a la ciutat del costat, hem de ser innovadors, i tot allò que es faci ha de tenir relació amb el municipi". I aquí va venir un dels moments divertits del matí: "M'agrada anar a Manresa o a Tàrraga, tot i que no se m'hi ha perdut res [riures del públic], però cada any vaig a la Mediterrània i a FiraTàrraga.

Judit Busquets va recordar que el seu punt de vista és el d'un ajuntament petit. "El principal problema és la poca implicació per part de les administracions. Depenem cada any de les subvencions de la Generalitat, la Diputació i el consell comarcal. Cada any hem de tancar el pressupost al novembre, i no sabem si ens concediran algunes subvencions fins al mateix mes del festival". Les arts de carrer han de créixer, segons Busquets, perquè aporten pensament crític a poblacions que quedem molt lluny de tot. Un poble com Esterri d'Àneu té molt poca oferta cultural, i l'Esbaïola't és la gran cita anual del poble i la comarca amb la cultura.

Inés Martí va dir que creu que el festicAM és el festival més jove de la taula (només porten sis edicions). "Igual que el Lluèrnia", va puntualitzar Josep Berga. "Hi ha una aposta molt gran perquè el festival continuï", explica Martí. "El públic adult ve al festival perquè li interessa. El públic infantil ve perquè els pares el porten. El juvenil és el que hem de treballar més perquè, si no el porten els pares, no ve". Inés Martí és regidora d'Ensenyament i Cultura d'Amposta, i creu molt en fer feina als instituts. "Sempre dic que vaig als instituts a vendre el producte, faig de comercial. És un públic potencial molt gran, se'ls ha de vendre i explicar la cultura. Allò que veuran no surt als llibres". La regidora va explicar una experiència molt positiva de l'edició d'enguany: les sessions que es van fer de l'espectacle *Transmissions* per a alumnes de secundària. "Alguns alumnes van descobrir el festicAM gràcies a aquesta activitat". Martí creu que els programadors han d'anar als instituts, convidar els professors, fer col·loquis i establir ponts de diàleg entre els festivals i el món educatiu.

Xavier Lozano va explicar que el Festus implica la ciutadania de Torelló en el disseny del festival. “Hi ha una comissió sobirana i tenim el repte de consolidar el nostre públic, perquè apostem per creacions innovadores”. Per innovadores entén espectacles que se surtin del fet més convencional, per apropar la cultura a la població. “Ens costa trobar el suport d’altres administracions”, reconeix el regidor. I deixa una proposta a l’aire: “Seria bo que existís algun tipus d’ens municipalista, que servís per contactar amb institucions superiors i compartir els reptes de molts municipis”.

Núria Parlon ho té clar: “Hem de garantir el futur de les arts de carrer, i el nostre paper en aconseguir-ho és clau. Hem d’invertir en cultura”. Això significa més recursos per part d’altres administracions, establir programacions coordinades, crear circuits per tot el territori... En definitiva, requereix inversió. Parlon va explicar que, amb pocs dies de diferència, a Santa Coloma hi havia hagut l’actuació de la companyia portuguesa Os bonecos de Santo Aleixo (dins del festival IF Barcelona) i un concert del grup de heavy metal Iron Maiden. L’alcaldessa reivindicar la varietat de representacions artístiques que ha d’acollir una ciutat, i posa com exemple el Passatge Insòlit, que posa al centre les arts del firaire i els espectacles de petit format. “El festival va començar dins de la festa major, va morir d’èxit i va passar a ser un cicle cultural”, explica. Al final la cita té lloc tres cops l’any: les “Nits al passatge” (coincident amb la nit als museus), el Passatge de la festa (durant la Festa Major) i el Passatge Insòlit (a l’octubre).

A partir d’aquell moment, el moderador Oriol Martí va obrir el torn de preguntes.

L’actual directora artística de FiraTàrraga, **Anna Giribet**, va ser la primera en demanar la paraula. “L’espai públic només existeix quan nosaltres l’habitam. Quan passem del jo al nosaltres. L’encontre amb l’altre, que de vegades ens agrada i de vegades no, és ingovernable, imprevisible i anàrquic. Aquí s’ha parlat molt de la cultura com a eina de cohesió, de la democratització, de crear una ciutadania crítica... Estem sentint aquesta mena de discursos des dels anys 80. I que la cultura és bona pel turisme, també”. A Giribet li havia agradat quan Josep Berga va parlar de pedagogia. “La cultura és porosa i flexible, i hem de ser capaços d’entrar en altres àmbits, treballar la nostra relació amb altres sectors. Què passa amb la salut? Les arts de carrer són bones per a la salut? Com ens relacionem amb la tecnologia, amb les ciències? Què passa amb l’espai públic digital, que encara no apareix als nostres debats?”.

Un altre membre del públic va parlar de la tecnologia 4.0. “La realitat virtual ocuparà cada cop més espai. I els nostres festivals són autèntiques experiències immersives”. Va parlar de materials palpables i transformadors, i va defensar que ja tenim les eines per generar aquestes experiències. En segon lloc, va declarar que la dimensió econòmica no és la fonamental, però és necessària. Si no sabem quin pressupost tindrem l’any que ve, vivim en la precarietat. I, finalment, en tercer lloc, va parlar de la manca general de planificació a llarg termini. “Què passarà el 2050?”

Josep Berga va reconèixer, en resposta a Anna Giribet, que s’ha fracassat explicant l’essència de les arts del carrer, perquè sempre es cau amb el mateix discurs dels anys 80. “Hauríem de trobar un discurs diferent, però no canviant el contingut. La salut és absència de malaltia. La cultura sempre és la primera sacrificada, l’última de la llista, allò on comencen les retallades”.

Per donar la sessió del matí per acabada, el moderador Oriol Martí va expressar dos desitjos: “Que la taula rodona us hagi semblat interessant. I que us hàgiu sentit a gust”. Va citar un estudi de Joan Subirats i Nico Barbieri sobre la valoració de la cultura, que inclou qüestions vinculades a la salut i a la cohesió social. I va acabar la seva intervenció i, per tant, la primera taula rodona de la jornada, amb un prec adreçat al públic: “Sobretot, intenteu que les vostres ciutats MAI s’assemblin als aeroports”.

10:45 H

PAUSA / PRESENTACIÓ DELS RESULTATS DEL SUPORT A LA CREACIÓ 2018

Després de la pausa pel cafè de rigor, i abans que veiéssim l'espectacle *Teia* de **Júlia Farrero**, va tenir lloc la presentació (informal) dels resultats del Suport a la Creació 2018 de l'Associació Plataforma d'Arts de Carrer.

Tena Busquets, directora artística de l'àrea d'arts escèniques d'Olot Cultura i del festival Sismògraf, va ser l'encarregada de fer-ho. L'objectiu d'aquesta iniciativa és donar suport a les arts de carrer i, sobretot, donar a conèixer a nous artistes. Hi participen una gran varietat de festivals, de moltes disciplines diferents. Busquets va destacar que, perquè la iniciativa tingui una viabilitat tècnica i econòmica, es necessiten més complicitats, amb forma de més coproductors que potenciïn el diàleg amb l'espai públic. Enguany es van presentar 38 projectes, molt desiguals, segons Busquets, perquè alguns artistes no havien llegit bé les bases de la convocatòria. "FiraTàrraga i el Festival Al Carrer de Viladecans són els nostres fars".

A continuació, Busquets va parlar breument de "Teia", guanyadora del Suport a la Creació 2018 de l'Associació Plataforma d'Arts de Carrer, una peça que combina la tradició i el circ contemporani, el medi rural i el medi urbà. Júlia Farrero ha fet residències artístiques i tècniques a quatre ciutats diferents, que han aportat entre set i deu mil euros, a part de la dotació inicial de 5000 euros per part de la Plataforma d'Arts de Carrer i les actuacions contractades pels membres de l'Associació, valorades en uns 15.000 euros. "Té molt sentit que aquesta sigui una beca de creació: hem de deixar que una peça pugui créixer".

De cara a la propera edició, Busquets va desitjar que hi hagués més dotació econòmica, així com un acompanyament i un *coaching* més ferm "i no tan informal". Ho resumeix dient que aquesta és una iniciativa altruista i egoista al mateix temps, perquè fa que els festivals siguin més forts. "Millors espectacles fan millors programacions, i aquestes fan ciutadans millors". Busquets va finalitzar amb un altre desig: que més poblacions s'adhereixin a la iniciativa.

A la tarda, després de *Teia* i del dinar a peu dret, va tenir lloc la segona taula rodona de la jornada.

15:00 H

EL MERCAT, UN TOPALL CREATIU?

El debat va ser moderat per **Ramon Giné** (director artístic de La Mostra d'Igualada), i els ponents van ser **Ferran Orobítg** (membre de la companyia Fadunito i de l'Associació de Teatre per a Tots els Públics, TTP); **Cèsar Compte** (gerent de l'Associació de Professionals de la Dansa de Catalunya, APdC); **Eudald Ferré** (president de l'Associació Unima-Catalunya); **Amer Kabani** (membre de la companyia Amer & Àfrica i de l'Associació de Professionals de Circ de Catalunya, APPC); i **Àlex Casanovas** (president de l'Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya, AADPC).

Ramon Giné va formular la pregunta que servia per donar títol a la taula rodona ("El mercat, un topall creatiu?"). En el sentit de: "El mercat us condiciona, a l'hora de fer les vostres creacions?".

Amer Kabani va ser el primer en intervenir. "Segons la meva experiència professional, és difícil que el mercat no et condicioni, sobretot quan hi vols entrar". Quan es crea una companyia ca encaixar en els festivals i els espais establerts, i això requereix un coneixement del mitjà. Amer no creu que un artista hagi de crear pensant en el mercat. "Defenso la idea que les creacions de circ són cada cop més àmplies, i són els espais que s'hi han d'adequar. Un festival d'arts de carrer també pot fer servir un parc infantil amb jocs, no cal que siguin tots carrers i places. Per què no fem circ a les portes d'un banc? S'hauria de girar la truita: adaptar els festivals a les creacions que s'estan fent ara mateix".

Cèsar Compte va deixar anar un parell de preguntes: "Existeixen aquests mercats? Els mercats estratègics limiten o condicionen?". Compte creu que aquests ajuden a trobar un espai creatiu, és a dir, de llibertat. "Els mercats haurien de reflectir el tipus de creació que existeix, com si fossin finestres. Ens hauríem de replantejar aquestes plataformes i ajudar a destacar les singularitats de cadascú". Així s'evitarien tot de creacions tallades pel mateix patró. I més preguntes: "Quin paper juguen els mercats i quin paper haurien de jugar?"

Ferran Orobítg va respondre: "El mercat no és pas una cosa material. Un mercat o un circuit són persones que dirigeixen aquest mercat. Persones que decideixen".

Alex Casanovas va proposar definir el mercat de manera més senzilla: “Són gent o plataformes que compren el producte que oferim”. Definició que porta a noves preguntes: “N’hi ha prou? Estan preparats per l’oferta que tenim?”. Casanovas creu que els mercats haurien d’estar preparat per totes les creacions que es fan però que, malauradament, no és així. “El mercat no hauria d’afectar la creació, però tampoc ens en podem desvincular. Hi ha moltes feines que es poden fer per necessitat, sense ganes i sense gust. Aquesta nostra, a més, és vocacional, ens agrada i ens hi deixem la pell”. Casanovas considera que això és una desavantatge a l’hora de vendre: “Sempre estem disposat a cedir. I l’art crea beneficis per a tots: pels que vivim d’això i per a la societat. L’art serveix per reflexionar, fer preguntes, perquè la gent es queixi, s’empenyi... És tot allò que ens fa avançar com a societat”.

Eudald Ferré va seguir plantejant preguntes: “L’espectador demana un tipus d’espectacle? O és el programador? Què és primer, l’ou o la gallina?”. Ferrer creu que el més important és treballar bé. “Independentment que sigui una història coneguda o no, si et motiva a tu com a creador s’ha de reflectir en el públic”. Qui demana un tipus de producte concret? El programador, el públic o les companyies? Ferré ho té clar: “Quan una companyia comença és un bon moment per fer el que et dona la gana”.

Amer Kabani creu que als creadors els falta assumir riscos. “Si sé que tinc una estructura que em recolza, jo m’hi llenço. Si m’arrisco massa, no treballo, i si no treballo no menjo. Llavors no pots treballar de la teva passió”. Kabani va preguntar-se en veu alta: “Són creatius els festivals? Hi ha una línia de direcció que pensi en una línia concreta? Estan actualitzats els festivals amb el modus de creació actual a Catalunya?”. L’artista creu que si un programador ajunta espectacles molt diferents en una mateixa programació ha d’explicar molt bé els seus motius.

Cèsar Compte va respondre que els mercats (estratègics) i els festivals són dues plataformes diferents. “Un mercat està enfocat a la creació i el consum, però ens serveixen com a creadors?”. Compte opina que els festivals potser ajuden a trobar un encaix entre la creació i el públic. La creació també existeix sense els mercats. I es pregunta: “Tothom pot jugar als mercats?”

Ramon Giné va aprofitar les preguntes llençades a l’aire per explicar que, enguany, a la Mostra d’Igualada s’han rebut 707 propostes. “Des d’un inici vaig decidir reduir espectacles, per qüestions pressupostàries i de tot tipus. Quina visibilitat tenen les companyies catalanes avui en dia? On poden trucar? A Catalunya tenim sis mercats estratègics... i què més?”. Giner creu que cal exportar la nostra cultura, i les companyies de carrer en són la prova, ja que treballen més a l’estranger que a casa nostra.

Casanovas va respondre: “Hem utilitzat les fires i els festivals per anar a vendre, les hem confós amb mercats. L’administració ho té molt delimitat, però la professió no tant. Estem passant mals moments. Jo vaig començar fent teatre del carrer, el 1984, a les Fires del Pilar, amb el Doctor Soler. El teatre de carrer català sortia per tota Espanya, i després al món. Crec que sí que hi ha mercat”. Casanovas creu que el teatre de sala té més limitacions. A Catalunya hi ha 900.000 persones que consumeixen cultura, si ajuntem totes les activitats i equipaments,

incloses biblioteques, concerts, teatres... “Això és molt poc, en una població de 7 milions. El teatre de carrer té un públic potencial molt més gran. Falta recolzament, que aquells que compren tinguin la ment oberta, una voluntat de servei a la societat, d’oferir diferents opcions perquè la ciutadania triï i remeni. No podem fer un espectacle pensat per sala al carrer, i viceversa. M’agradaria veure molts actors que treballen a sala treballant al carrer. El carrer és una base primordial on si el que fas agrada la gent s’hi queda i s’hi enganxa. Si es queden deu, aquests repetiran segur. No ens hem d’obsessionar amb el mercat”. El president de l’AADPC també creu que les residències artístiques han de servir perquè la gent pugui estar un any o dos tirant endavant un projecte, i que en pugui viure tot un equip.

Ferran Orobítg va replicar: “M’agradaria tornar a enrere al que ha dit l’Àlex fa unes hores” (riures a la sala). “Aquí diferenciem molt entre festivals i fires, hi ha poca visibilitat pels programadors. A França, els festivals són aparadors. Si no estàs al mercat estratègic, no et veuen”. Orobítg creu que s’hauria de reformular com es mouen els programadors, els festivals i fires haurien de parlar de mobilitat de programadors. Caldria que hi haguessin més oportunitats per veure el treball de les companyies. “Els artistes necessitem crear i ho seguirem fent, encara que sigui de forma precària. Hem d’aconseguir que una creació es pugui veure al màxim de llocs possibles, i no únicament si estàs en un mercat concret”.

Un membre del públic va fer la reflexió que les arts de carrer sempre estan programades dins del calendari festiu. Va reivindicar que s’incloguin a les temporades dels equipaments teatrals, ja que “això ajudaria a prestigiar molts espectacles que normalment no passen per les temporades estables”.

Mike Ribalta, cap de l’àrea de professionals de FiraTàrraga, va voler intervenir al debat. “El mercat són els molts públics, mercats i programadors que hi ha. Jo formo part d’un mercat estratègic, els mercats no censurem res. Som llocs de trobada i d’intercanvi”. Ribalta va defensar que els mercats posen en contacte artistes i programadors, ja que se’ls entreguen llistes amb tots els que els puguin interessar. El mercat fa una programació molt variada, però més enllà les companyies poden contactar els programadors. “A Catalunya hi ha diversos festivals que organitzen trobades amb programadors. Tot això ha d’entrar a l’equació”.

Jordi Solé, actor membre de la companyia Eléctrico 28, també va intervenir i va ser contundent: “Des del punt de vista dels creadors, el mercat és un topall. El model cultural és un topall. Haver-te de cenyir a dos o tres festivals i haver de marxar pel món a treballar. De què et serveix anar a Igualada si l’ajuntament de torn no pot pagar els 4000 euros que costa el *bolo*?”. Solé defensa que es necessiten diners per produir, i no visibilitat. “Tant de bo tots fóssim El Baró d’Evel amb *Falaise*, i tinguéssim 50 coproduccions i poguéssim estar dos anys fent una creació”. Solé creu que el veritable topall creatiu és el model que tenim en aquest país, “i poseu la frontera allà on voleu”.

Un altre membre del públic va declarar que els temes i els continguts dels espectacles són quelcom que sura a l’ambient. “Entre tots creem un discurs, un corrent, només un. Què mola més, aquest any? Si és any Brossa i poses unes lletres tens més possibilitats de trobar *bolos*. Una bona manera de trencar això seria que les programacions fossin més eclèctiques. Sortir de les modes o les tendències”.

Casanovas va respondre: “En una societat culturalment madura, el mercat hauria de poder absorbir qualsevol tipus de creació. Jo no crec que les fires hagin de ser els botiguers. Són supermercats, on els programadors trien allò que volen”. El director de l’AADPC creu que el creador hauria de tenir molt clar on va a vendre el seu producte. “Jo li vaig oferir al **Pere Aragonès** un número de l’Euromillones que si toqués aniria destinat íntegrament a cultura. No me’l va acceptar”. Casanovas opina que podríem dedicar el 0.7% del pressupost dedicat a la cultura a tots els àmbits de la creació. “Tenim infraestructures creades als anys 80 i 90 que són grans equipaments buits i infrautilitzats. Hi ha bons programadors i molts de *petardos*. Hem de convèncer les administracions per recuperar els circuits dels anys 90, on podia circular la dansa, el teatre familiar, etc. Quan va venir la crisi i la precarietat, nosaltres la vam ajudar a mantenir, perquè el primer que es va retallar va ser la cultura. I no es va queixar ningú. Només el sector, quan ens hem vist molt apurats”. Casanovas creu que encara no estem prou malament, i que el sector es va mantenint. “La precarietat ha fet que ens espavilem i ens reinventem”. Tot i que “Encara hi ha gent com la vaca cega, fotent-se de cap contra la soca una vegada i una altra. No ens hem de treure la responsabilitat a l’hora d’oferir noves propostes als mercats”.

Amer Kabani ho té clar: “El mercat som nosaltres. Estem parlant com si fóssim un ens totalment diferenciat de la societat. Jo quan faig una creació no sé com es fa un dossier, com es fa la venta... Jo soc creador. El programador hauria de sensibilitzar l’artista de com s’han de fer les coses, i viceversa, el creador hauria de sensibilitzar el programador sobre tot el que hi ha”. Kabani posa l’exemple de França: els teatres estan plens de nens, tots callats durant la funció perquè s’ha fet una educació per part del programador, quan el seu espectacle no és per nens.

El moderador, Ramon Giné, va apuntar que si s’entra en una dinàmica que el programador ha de dir al creador el que ha de fer, malament.

Kabani respon: “Hi ha creadors que fan dossiers molt *cutres*. La culpa és compartida. Hi ha programadors que tot el que programen és el mateix. Què vol dir familiar? Jo què sé”. La creació és compartida entre l’artista, però també entre aquell qui fa la difusió, el programador i l’espectador, segons Kabani. “A França les companyies tenen quatre artistes i una persona fixada per fer difusió”. Va destacar la feina de l’**Alina Ventura**, que fa aquesta feina per la seva companyia Amer & Àfrica.

Casanovas explica que algunes associacions professionals, com l’AADPC ja fa temps que organitzen cursos per ensenyar com vendre projectes. “I a l’ICEC també!”, va dir des del públic l’**Esther Campadabal**, responsable de l’àrea de mercats de l’ICEC. Molts dels nostres associats es converteixen en empresaris.

Tena Busquets va voler intervenir al debat: “Jo soc gestora i no entenc com moltes companyies no pensen que un gestor ha d’estar amb ells des del minut zero”. I va reconèixer que el títol d’aquesta taula segurament va quedar una mica estrany. “Quan t’atreveixes a programar per a l’espai públic, és molt complicat: has de trobar la idoneïtat de cada peça pel carrer. Estem creant contextos on la gent gaudeixi de la creació”. Kabani va respondre que li encantaria que els programadors li diguessin “Vull que facis un espectacle així”. “Els creadors tenen grans egos. A França el difusor o el programador pot ficar cullerada, i jo no em fico amb la seva

feina”. Busquets va estar d’acord en què artistes i programadors s’han d’acompanyar molt més: “Tu has de demanar diners a un altre, i jo he d’esperar que un altre em doni diners per a poder contractar-te. Tenim un sistema molt kafkià. Estem al mateix vaixell, al mateix equip, per construir cultura en els nostres contextos”.

Ferran Orobitg: “Tots volem el mateix, no cal fer segregacions. Els suports a la creació són el començament d’aquesta idea. Tinc els diners, ajudo a un artista des del començament. Hi ha molt camí a fer però s’està anant en la bona direcció. No totes les companyies es poden permetre pagar un gestor”. Amer Kabani: “Jo he posat pasta i he fet una inversió per pagar l’Alina. És una inversió. Un espectacle no són només els artistes que el fan, és tota la gent que hi treballa. L’Alina forma part del projecte, també accepta com nosaltres que per fer tal *bolo* cobrarem menys”. A la que Orobitg va respondre: “Aquesta és la gràcia d’agafar una súper gestora com l’Alina!”.

Una espectadora va expressar que el títol de la taula rodona creava conflicte. “Al meu poble ja no pots portar un espectacle X, perquè tenen un criteri. Hem portat molts tipus d’espectacles i hem mostrat moltes coses diferents. El mercat és un topall creatiu? No. El mercat l’hem de començar a decidir nosaltres”. Eudald Ferré va intervenir: “Hi ha d’haver una vocació de servei públic, si encertes un bon espectacle en el bon moment. El topall creatiu ens el posem nosaltres mateixos”. Les companyies haurien de dir quin creuen que és el seu topall creatiu. “Per a una associació formada per companyies de petit i mitjà format, un espectacle de més de tres persones ja és un topall. Jo organitzo un festival súper petit, i sempre tenim l’espasa de Damòcles de comptar espectadors. Les administracions, més que per la qualitat, estan obsessionats amb les xifres d’assistència. Potser hauríem de posar més diners a la difusió i publicitat, però sempre amb espectacles de qualitat”.

Cèsar Compte: “L’econòmic també és un topall. Si la Mostra d’Igualada tingués més recursos podria donar veu a més creadors”. Ester Campadabal va respondre: “Vivim en un país d’economia de mercat. Tot funciona una mica igual. Jo no soc creadora ni programo directament. Porto 15 anys a l’ICEC i he vist la crisi, que ha afectat des del gran format al més petit. Els diners no els tenim ni, al pas que anem, els tindrem. Em sembla més interessant parlar dels topalls concrets que dels diners que no tenim ni tindrem mai”.

En aquell moment va intervenir Alina Ventura, de qui tant s’havia parlat: “Jo soc una frontissa, estic entre uns i altres. Escolto el creador i el programador, quines son les necessitats i línies de cadascú. Com més singular sigui un espectacle més punts té de funcionar, perquè és diferent. Si pensem en topalls de mercat, el nostre missatge no arriba. Per sort hi ha molts emissors i receptors”.

Un altre membre del públic va voler parlar: “Crec que estem confonent dues coses, de què volem parlar i el producte que venem. La llibertat creativa és una cosa molt romàntica. Hauríem de parlar no tant des de l’ego, sinó des de la negociació amb l’altre”.

Una jove espectadora va dir: “Això de dir que els joves només volem tecnologies ja és un topall. Estic una mica cansada que es digui que els joves només volem espectacles sobre o al voltant de les xarxes socials. Trobo que hem entrat en un bucle innecessari”.

Ferran Orobítg: “A l’últim moment, és el creador qui es posa el topall. Estem pensant molt en els negatius i exteriors (dinners, etc.). Un espectacle que et funciona també és un topall. El següent és *copiar y pegar*. Hi ha moltes companyies que sempre estem fent el mateix”.

Una altra espectadora: “El mercat som tots. A la taula matí s’ha parlat de reptes futurs a llarg termini. L’alcalde d’Olot apuntava que s’havia de ser més imaginatiu, amb programacions amb una identitat pròpia. Crec que cada cop els mercats són més diversos. Per exemple, a la Fira Mediterrània fem *speed meetings* entre programadors i companyies, que s’omplen molt ràpidament. Una altra tema és que les companyies s’apunten a tots, sense mirar quins els interessin més”.

Amer Kabani: “Amb un *speed meeting* se li demana a un artista que faci una feina que no és la seva. Un espectacle pot ser una merda, però si algú te’l sap vendre bé pot anar de meravella (“Els primers bolos!”), diu algú del públic). Els artistes hem de saber si els nostres espectacles són fàcils de programar o no. Potser estic fent una peça que no interessa, en faré 10 bolos i *ciao*”.

Eudald Ferré: “Com a companyies ens hem de cuidar, per evolucionar personalment. Si un espectacle m’ha funcionat, al següent he intentat no fer el mateix. Sinó és avorridíssim. Me la jugaré més, d’acord, però tots tenim una experiència que ens permet tocar altres tecles i experimentar. Aquest topall ens l’hem de treure nosaltres mateixos. Jo faig titelles de guant, aquesta tècnica l’he d’evolucionar per mi mateix, i això repercuteix al programador i a l’espectador”.

Víctor Borràs, membre de la companyia Teatre Nu, va voler intervenir per fer un elogi del topall: “És inventar-se un joc de taula cada vegada. No es pot crear sense topalls. Si són tres actors, són tres actors. Sempre hi ha uns límits. L’artista no s’ha de saber vendre, sinó explicar. I el programador ha de saber escoltar. Si tots ens escoltem, descobrirem topalls nous”. “Potser en comptes de topalls, hauríem de parlar de reptes”, va afegir una altra espectadora.

Pau Estrem, director del Danseu Festival de Les Piles, va demanar la paraula: “No és el mateix el mercat que *el teu* mercat. El programador o el festival també té una part creativa. Jo estic als dos costats, acompanyo artistes i tinc un petit festival. Un director artístic quan et programa un espai també està creant. Els programadors també treballen a part dels dies de Tàrraga o el Sismògraf. Hi ha 250 festivals a Catalunya que no coneixes, però tu et limites l’espai. Jo no conec molts dels festivals que hi ha aquí. Tothom vol actuar a Tàrraga, Olot i Grec. Jo soc més de *slow dating* que de *speed Meeting*. El mercat és la societat, hi ha d’haver un diàleg, un espai que és un poble, com no ha de dialogar amb la societat.

A la taula es va reactivar el debat. Ferran Orobítg va afirmar: “Hem passat de preguntar-nos què és el mercat a què és un topall”. Cèsar Compte creu que “Mercat s’hauria de llegir com oportunitat o repte, no topall. Un mercat és una finestra d’oportunitats”.

Sheila Corchete, programadora del **Centre Cívic Pere Quart**, a Les Corts, va intervenir: “Nosaltres som un centre cívic, un equipament cultural de proximitat. Valorem molt més aquesta cocreació amb els artistes que no pas els diners. És a dir, l’oportunitat de generar

sinergies amb col·lectius, poder convidar una sèrie d'entitats... Arribar a un llenguatge comú, perquè els espectadors també siguin participants de l'espectacle. De vegades, si els espectacles ens agraden però el llenguatge és molt llunyà, organitzem un col·loqui o un debat postfunció. Si volem crear nous públics cal que la cultura sigui més propera”.

Jordi Solé, d'Eléctrico 28, va tornar a intervenir: “Com a treballador de la cultura, he tingut la sort d'estar en projectes sense topalls. Vaig participar a *Musica Fugit*, un espectacle de **Kamchàtkà** on érem 10 actors i 10 músics. Catalunya és plena d'aquests exemples. El **Xavi Bobés** fa anys que fa un espectacle per a 5 espectadors. El **Joan Català** ha anat per tot el món amb un pal. O el **Quim Bigas** ballant pop al carrer. Això han sigut èxits. Hi ha creadors que agafen oportunitats, no topalls. La **Júlia Farrero** ha fet l'espectacle que li ha donat la gana. En les arts de carrer tenim exemples constants de llibertat creativa. Amb Eléctrico 28 estem preperant un espectacle per FiraTàrrrega 2020, i en un principi ens vam posar uns topalls. Hem acabat fent una peça per a 40 espectadors, on la gent va amb auriculars. Ja ho havíem fet, però és el que ens venia de gust. Si l'espectacle és bo tindrem més *bolos*, i sinó... no”.

Per Àlex Casanovas les arts de carrer són, per definició, itinerants. “Abans t'havies d'adaptar a aquells espais per on havies de passar, i adaptar la peça a cada lloc on la feies. La precarietat també incentivava la creativitat. La innovació no ha de ser només tecnològica. D'aquí a cinc anys tot seran projectes sobre la sostenibilitat, fets amb cartró pluma, espelmes... Això és el que demanaran els mercats. No hem de perdre la capacitat de qüestionar i provocar. Si ho podem fer cobrant bé, molt millor. Hem d'exigir a les administracions que puguem crear amb condicions. Que realment es creguin que la cultura és necessària”.

Mike Ribalta: “Superarem els topalls quan superem els estereotips. Fires, associacions, companyies, treballadors... Crec que a Catalunya som modèlics. El carrer és un dels espais amb més llibertat creativa en aquests moments. L'experiència d'arts de carrer és molt horitzontal i transversal. La intenció és treballar conjuntament, cinc dels sis mercats estratègics (Tàrrrega, Olot, Igualada, Manresa i Reus). Si tothom posa les vint pessetes que té, això ja fan 100 pessetes. M'agrada molt treballar en pessetes, encara. A la Plataforma Arts de Carrer som 26 entitats, cadascuna amb 20 euros a la butxaca. Però si sumem ho aconseguirem”.

Inés Martí, present també a la taula del matí, va voler intervenir: “Es parla molt de fires, i sempre són les quatre o cinc estratègiques. Jo també us convido a venir als festivals més petits. També podem aportar moltes coses. Ens podem donar idees mútues, podem crear xarxa i agermanament entre totes. A Amposta fa 5 anys programàvem molt menys que ara, que soc regidora de cultura. El món polític està canviant molt: jo no em sento política, vinc de l'associacionisme i soc mestra. Està entrant gent molt jove als ajuntaments, gent del carrer, que coneix molt millor les problemàtiques reals. Nosaltres tenim un regidor d'hisenda que ve a veure el FesticAM. I després de veure els espectacles em diu si considera que les entrades eren massa barates o massa cares!”.

Xavier Campón, President de l'Associació Plataforma Arts de Carrer, va ser l'encarregat de donar la jornada per finalitzada.

SÓN MEMBRES DE L'ASSOCIACIÓ PLATAFORMA ARTS DE CARRER:

Circ Picat (Alpicat), **Desplaça't** (Barcelona), **El Garitu** (Cardedeu), **Escena Poblenou** (Barcelona),
FesticAM (Amposta), **Festival Circ A La Plaça** (Olot), **Festival Emergent**, **Festival d'Arts**
En Viu (Gironès), **Festival Esbaiola't** (Esterri D'âneu), **Festival Fisures** (Palafolls), **Festival**
Internacional De Teatre I Animació Al Carrer (Viladecans), **Festival Sense Portes** (Argentona),
Festival TNT (Terrassa), **Festus**, **Festival d'Arts Al Carrer** (Torelló), **Figueres Es Mou** (Figueres),
Fira De Circ Al Carrer (La Bisbal De L'Empordà), **Fira De Teatre De Titelles** (Lleida), **Fira**
Mediterrània (Manresa), **FiraTàrrega** (Tàrrega), **La Mostra** (Igualada), **Lluèrnia** (Olot),
Passatge Insòlit (Santa Coloma De Gramenet), **Per Amor A L'Hart** (L'Hospitalet De Llobregat),
PrimaverArt (El Morell), **Sismògraf** (Olot), **Trapezi** (Reus), **Xalaro** (Platja d'Aro)

MÉS INFORMACIÓ A WWW.ARTSDECARRER.CAT

AMB A COL·LABORACIÓ DE:

TeclaSala

Ajuntament de L'Hospitalet

AMB EL SUPORT DE:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

